
Hikikomori. (La generació perduda)

Autor: Jordi Faura

Personatges: quatre homes i dues dones. El pare, la mare, Akane, Hikari, Kasumi i el periodista

Espai: apartament japonès

Temps: actual

Jordi Faura (Sabadell, 1982) és estudiant de Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre, i de Filosofia a la Universitat de Barcelona. El jove autor ja ha rebut diversos premis, entre altres *La sala d'espera* (Premi Joaquim Maria Bartrina, 2006) i *Ser un altre* (Millor espectacle de la Mostra de Teatre de Barcelona, 2005).

Hikikomori. (La generació perduda) parteix d'una realitat que la premsa internacional ha recollit puntualment al llarg dels darrers temps: la dels adolescents japonesos que, inesperadament, decideixen tancar-se a les seves habitacions i no sortir-ne durant anys. Faura se serveix d'aquest motiu per penetrar en l'univers d'aquests joves que s'aïllen del món (*hikikomori* significa «aïllament»), i es mantenen tètricament reclosos, evitant tot tipus de contacte amb l'exterior, dedicats exclusivament a veure la televisió, escoltar música, navegar per la xarxa i evadir-se amb els videojocs. L'*hikikomori* eludeix qualsevol contacte humà, fins i tot amb els membres de la pròpia família, amb els quals coexisteix dins un mateix espai domèstic, però amb qui no manté cap tipus d'interacció. Aquest és, precisament, el substrat del conflicte: el nucli familiar és, tot i la proximitat física, completament incapaç de ressocialitzar mínimament l'adolescent que ha decidit

---

autoexcloure's. D'aquesta manera, un doble sentiment de culpabilitat i vergonya s'instal·la en l'ànim dels progenitors; uns pares que no s'enfronten obertament a una situació difícil de gestionar i davant la qual opten per naturalitzar la tragèdia que suposa, sens dubte, saber-se responsables d'un individu que, tot i trobar-se en fase de creixement, no disposa d'eines que li permetin assumir el rol social que l'entorn li atorga.

El text de Faura és un dispositiu escènic sòlid i contundent, una pauta de situacions i personatges elaborats amb una maduresa poètica exemplar. L'autor ofereix el retrat perifèric d'un jove *hikikomori* que no apareix en escena; un cor de personatges transiten amb precaució pel davant de la porta tancada de l'habitació de l'adolescent: els pares, la germana (una *kogal* o joveneta adolescent que per pagar els seus capricis ven les calces brutes a homes que volen olorar-les) i dos companys d'estudis que acudeixen periòdicament a visitar l'*hikikomori* per, del corredor estant, informar-lo de tot allò que té lloc a l'escola, al carrer i a la resta del món civilitzat.

Faura escaneja virtuosament el suposat clima dessubstanciat que es respira actualment en qualsevol llar prototípica d'una gran ciutat, japonesa o no. L'obra –que ens remet inevitablement al ressò de films recents com *Babel* o *Lost in translation*– ofereix una singular mirada des d'Occident sobre una realitat llunyana que, amb tot, ben aviat podria resultar-nos incòmodament propera. Per subratllar l'analogia, Faura incorpora la presència d'un periodista occidental que s'instal·la a casa de l'*hikikomori* per rodar un reportatge sobre el personatge en qüestió. Un periodista que a l'inici es mostra cuirassat contra els virus que envaeixen els seus amfitrions, però que finalment

caurà víctima de la mateixa epidèmia. És així que el desenllaç de l'obra presenta un fris d'éssers alienats que viuen al marge del proïsme i que cerquen autosatisfaccions fungibles i solitàries que els empenyen irremeiablement cap a l'extinció.

Hikikomori. (La generació perduda) és un text travat, amb un domini de la tècnica dramàtica envejable; els personatges són consistents i les situacions i els conflictes tenen una càrrega de veritat i poesia perfectament equilibrada i eficaç. Ens trobem davant d'un joveníssim autor que ja disposa d'un corpus dramàtic notable, i a qui podem augurar una trajectòria prometedora i estimulante, amb una mirada profunda del món que l'envolta; un món que traspassa fronteres i que proporciona a l'espectador una implacable radiografia del ciutadà intrascendent del segle XXI.

Pere Riera